
Shri Ramanagita

श्रीरमणगीता

Document Information

Text title : ramaNagItA

File name : ramaNagItA.itx

Category : gItA, giitaa, ramaNa-maharShi, ramaNa-maharShi, gurudev

Location : doc_giitaa

Author : ramaNAntevAsino vAsiShThasya gaNapterupanibandhe

Transliterated by : DPD

Proofread by : DPD

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 21, 2023

sanskritdocuments.org

Shri Ramanagita

श्रीरमणगीता

- अध्याय नाम
१. उपासनाप्राधान्यनिर्घुपणम्
  २. मार्गत्रयकथनम्
  ३. मुख्यकर्तव्य निर्घुपणम्
  ४. ज्ञानस्वरूपकथनम्
  ५. लृद्यविद्या
  ६. मनोनिग्रहोपायः
  ७. आत्मविचारविचारितदृग्गनिर्घुपणम्
  ८. आश्रमविचारः
  ९. ग्रन्थिभेदकथनम्
  १०. सङ्घविद्या
  ११. ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनम्
  १२. शक्तिविचारः
  १३. संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिर्घुपणम्
  १४. शुवन्मुक्ति विचारः
  १५. श्रवणामनननिर्दिध्यासननिर्घुपणम्
  १६. लक्तिविचारः
  १७. ज्ञानप्राप्तिविचारः
  १८. सिद्धमहिमानुकीर्तनम्

॥ श्रीरमणगीता ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः । (उपासनाप्राधान्यनिर्घुपणम्)

महर्षि रमणं नत्वा कार्तिकेयं नराकृतिम् ।

मतं तस्य प्रसन्नेन ग्रन्थेनोपनिबध्यते ॥ १ ॥

छषपुत्रशके राम भूमिनन्दधरामिते ।
 अेकोन्निशदिवसे द्वादशे मासि शीतले ॥ २ ॥

उपविष्टेषु सर्वेषु शिष्येषु नियतात्मसु ।
 भगवन्तमृषि सोऽडमपृच्छं निर्णयामये ॥ ३ ॥

प्रथमः प्रश्नः
 सत्यासत्यविवेकेन मुख्यते केवलेन किम् ।
 उताडो बन्धडानाय विधते साधनान्तरम् ॥ ४ ॥

द्वितीयः प्रश्नः
 किमलं शास्त्रयर्थैव जिज्ञासूनां विमुक्तये ।
 यथा गुरुपदेशं किमुपासनपेक्षते ॥ ५ ॥

तृतीय प्रश्नः
 स्थितप्रज्ञः स्थितप्रज्ञमात्मानं किं समर्थयेत् ।
 विदित्वा परिपूर्णात्वं ज्ञानस्योपरतेरुत ॥ ६ ॥

चतुर्थः प्रश्नः
 ज्ञानिनं केन विद्गेन ज्ञातुं शक्यन्ति कोविदाः ॥ ७ ॥

पञ्चमः प्रश्नः
 ज्ञानायैव समाधिः किं कामायाप्युत कल्पते ॥ ७ ॥

षष्ठः प्रश्नः
 कामेन योगमत्यस्य स्थितप्रज्ञो भवेद्यदि ।
 सकामोऽमुष्य साङ्ख्यमधिगच्छति वा न वा ॥ ८ ॥

अेवं मम गुरुः प्रश्नानकर्ण्य करुणानिधिः ।
 अब्रवीत्संशयच्छेदी रमाणो भगवानृषिः ॥ ९ ॥

प्रथमप्रश्नस्योत्तरम्
 मोययेत्सकलान् बन्धानात्मनिष्ठैव केवलम् ।
 सत्यासत्यविवेकं तु प्राडुर्वैराग्यसाधनम् ॥ १० ॥
 सदा तिष्ठति गम्भीरो ज्ञानी केवलमात्मनि ।
 नासत्यं चिन्तयेद्विश्वं न वा स्वस्य तदन्यताम् ॥ ११ ॥

द्वितीयप्रश्नस्योत्तरम्

न संसिद्धिर्विजिज्ञासोः डेवलं शास्त्रयय्यया ।
 उपासनं विना सिद्धिर्नैव स्यादिति निर्णयः ॥ १२ ॥

अभ्यासकाले सलजा स्थितिं प्राडुरुपासनम् ।
 सिद्धिं स्थिरां यदा गच्छेत्सैव ज्ञानं तदोच्यते ॥ १३ ॥

विषयान्तसम्परित्यज्य स्वस्वभावेन संस्थितिः ।
 ज्ञानजवालाकृतिः प्रोक्तता सलजा स्थितिरात्मनः ॥ १४ ॥

तृतीयप्रश्नस्योत्तरम्
 निर्वासेन मौनेन स्थिरायां सलजस्थितौ ।
 ज्ञानी ज्ञानिनमात्मानं निःसन्देहः समर्थयेत् ॥ १५ ॥

यतुर्थप्रश्नस्योत्तरम्
 सर्वभूतसमत्वेन विङ्गेन ज्ञानमूढ्यताम् ।
 पञ्चमप्रश्नस्योत्तरम्
 कामारब्धस्समाधिस्तु कामं कुलै निश्चितम् ॥ १६ ॥

षष्ठप्रश्नस्योत्तरम्
 कामेन योगमभ्यस्य स्थितप्रज्ञो भवेद्यदि ।
 स कामोऽमुष्य साकृल्यं गच्छन्नपि न लर्षयेत् ॥ १७ ॥

॥ ष्टि श्रीरमणगीतासु अलभविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे उपासनप्राधान्यनिर्णयं
 नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १

अथ द्वितीयोऽध्यायः । (मार्गत्रयकथनम्)

ऀशपुत्रशके बाणभूमिनन्दधरामिते ।
 यातुर्मास्ये जगौ सारं सङ्गृह्य भगवानृषि ॥ १ ॥

दृद्यकुलरमध्ये डेवलं अलभमात्रं
 ल्यलमलमिति साक्षादात्मरूपेण भाति ।
 दृदि विश मनसा स्वं चिन्ता मज्जता वा
 पवनचलनरोधादात्मनिष्ठो भव त्वम् ॥ २ ॥

श्लोकं भगवतो वङ्गान्मलर्षेरिममुद्गतम् ।
 श्रुत्यन्तसारं यो वेद संशयो नास्य जातुचित् ॥ ३ ॥

अत्र श्रोके भगवता पूर्वार्धे स्थानमीरितम् ।
शासीरकस्य दृश्येऽस्मिञ्छरीरे पाञ्चभौतिके ॥ ४ ॥

तत्रैव लक्षणं योक्तं द्वैतमीशा य वारितम् ।
उक्तं याप्यपरोक्षत्वं नानालिङ्गनिर्बलम् ॥ ५ ॥

उपदेशो द्वितीयार्धे शिष्याभ्यासकृते कृतः ।
त्रेधा भिन्नेन मार्गेण तत्त्वादिक्यं समीयुषा ॥ ६ ॥

उपायो मार्गलाभिष्यः प्रथमः सम्प्रकीर्तितः ।
द्वितीयो मञ्जूनाभिष्यः प्राणरोधस्तृतीयकः ॥ ७ ॥

॥ षति श्रीरमलगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमलान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मार्गत्रयकथनं
नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २

अथ तृतीयोऽध्यायः । (मुष्यकर्तव्यनिर्गुणम्)

द्वैवरातस्य संवादमार्यार्यरमलस्य य ।
निबन्धीमस्तृतीयेऽस्मिन्नध्याये विदुषां मुदे ॥ १ ॥

द्वैवरात उवाच
किं कर्तव्यं मनुष्यस्य प्रधानमिह संसृतौ ।
ओकं निर्धाय भगवांस्तन्मे व्याख्यातुमर्हति ॥ २ ॥

भगवानुवाच
स्वस्य स्वरूपं विज्ञेयं प्रधानं मलदृच्छता ।
प्रतिष्ठा यत्र सर्वेषां कृलानामुत कर्मलाम् ॥ ३ ॥

द्वैवरात उवाच
स्वस्य स्वरूपविज्ञाने साधनं किं समासतः ।
सिध्दन्तेन प्रयत्नेन प्रत्यङ्दृष्टिर्मडीयसि ॥ ४ ॥

भगवानुवाच
विषयेभ्यः परावृत्य वृत्तीः सर्वाः प्रयत्नतः ।
विमर्शो केवलं तिष्ठेद्यत्वे निरुपाधिडे ॥ ५ ॥

स्वस्य स्वरूपविज्ञाने साधनं तत्समासतः ।
सिध्येत्तेनैव यत्नेन प्रत्यग्दृष्टिर्महीयसि ॥ ६ ॥

द्वैवरात उवाच
यावत्सिद्धिर्भवन्नृणां योगस्य मुनिकुञ्जर ।
तावन्तं नियमाः कालं किं यत्नमुपकुर्वते ॥ ७ ॥

भगवानुवाच
प्रयत्नमुपकुर्वन्ति नियमा युञ्जतां सताम् ।
सिद्धानां कृतकृत्यानां गलन्ति नियमास्स्वयम् ॥ ८ ॥

द्वैवरात उवाच
केवलेन विमर्शेन स्थिरेण निरुपाधिना ।
यथा सिद्धिस्तथा मन्त्रैर्जसैः सिद्धिर्भवन्न वा ॥ ९ ॥

भगवानुवाच
अयञ्चलेन मनसा मन्त्रैर्जसैर्निरन्तरम् ।
सिद्धिः स्याच्छ्रद्धयानानां जप्तेन प्रज्ञेन वा ॥ १० ॥
वृत्तिर्जपेन मन्त्राणां शुद्धस्य प्राणवस्य वा ।
विषयेभ्यः परावृत्ता स्वस्वरूपात्मिका भवेत् ॥ ११ ॥

ऋषापुत्रशुके शैलभूमिनन्दधरामिते ।
सप्तमे सप्तमे सोऽयं संवादोऽभवद्वदन्तः ॥ १२ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रामानन्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मुष्यकर्तव्यनिरूपणां
नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३

अथ यतुर्थोऽध्यायः । (ज्ञानस्वरूपकथनम्)

प्रथमः प्रश्नः
अहं ब्रह्मास्मीति वृत्तिः किं ज्ञानं मुनिकुञ्जर ।
उत ब्रह्माहमिति धीर्धीरहं सर्वमित्युत ॥ १ ॥
अथवा सकलं चैतद्ब्रह्मेति ज्ञानमुच्यते ।
अस्माद्भृत्तियतुष्काद्वा किं नु ज्ञानं विलक्षणम् ॥ २ ॥

अस्थोत्तरम्

धर्मं मम गुरुः प्रश्नमन्तेवासिन आदरात् ।
आकर्ण्य रमणो वाक्यमुवाच भगवान्मुनि ॥ ३ ॥

वृत्तयो भावना येव सर्वा अेता न संशयः ।
स्वरूपावस्थितिं शुद्धां ज्ञानमाहुर्मनीषिणः ॥ ४ ॥

गुरोर्वयस्तदाकार्यं संशयच्छेदकारकम् ।
अपृच्छं पुनरेवाहमन्यं संशयमुद्गतम् ॥ ५ ॥

द्वितीय प्रश्नः

वृत्तिव्याप्यं भवेद्ब्रह्म न वा नाथ तपस्विनाम् ।
धर्मं मे हृदि सञ्जातं संशयं छेत्तुमर्हसि ॥ ६ ॥

तमिमं प्रश्नमाकर्ण्य मित्रमङ्घ्रिजुषामृषिः ।
अभिषिष्य कटाक्षेण मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

अस्थोत्तरम्

स्वात्मभूतं यद्वि ब्रह्म ज्ञातुं वृत्तिः प्रवर्तते ।
स्वात्माकारा तदा भूत्वा न पृथक् प्रतिष्ठति ॥ ८ ॥

अयं प्रागुक्त एवाब्दे सप्तमे त्वेकविंशडे ।
अभवन्नो मितग्रन्थः संवादो रोमलर्षेणः ॥ ९ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानस्वरूपकथनं
नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४

अथ पञ्चमोऽध्यायः । (हृद्यविद्या)

प्रागुक्तेऽब्देऽष्टमे मासि नवमे द्विवसे निशि ।
उपन्यसितवान् संयगुद्दिश्य हृद्यं मुनिः ॥ १ ॥

निर्गच्छन्ति यतः सर्वा वृत्तयोः देहधारिणाम् ।
हृद्यं तत्समाख्यातं भावनाऽऽकृतिवर्णनम् ॥ २ ॥

अहंवृत्तिः समस्तानां वृत्तीनां मूलमुच्यते ।
निर्गच्छन्ति यतोऽहन्धीर्हृद्यं तत्समासतः ॥ ३ ॥

लृदयस्य यद्वि स्थानं भवेत्यङ्कमनाडतम् ।
 मूलाधारं समारभ्य योगस्थोपङ्कमः कुतः ॥ ४ ॥
 अन्यदेव ततो रक्तपिण्डादृदयमुच्यते
 अयं लृदिति वृत्त्या तदात्मनो रूपमीरितम् ॥ ५ ॥
 तस्य दक्षिणतो धाम लृत्पीठे नैव वामतः ।
 तस्मात्प्रवृत्ति ज्योतिः सडस्रारं सुषुम्णया ॥ ६ ॥
 सर्वं देवं सडस्रारात्तदा लोकानुभूतयः ।
 ताः प्रपश्यन् विभेदेन संसारी मनुजो भवेत् ॥ ७ ॥
 आत्मस्थस्य सडस्रारं शुद्धं ज्योतिर्भयं भवेत् ।
 तत्र शुवेन्न सङ्कल्पो यद्वि सान्निध्यतः पतेत् ॥ ८ ॥
 विज्ञानमानविषयं सन्निकर्षेण यद्यपि ।
 न भवेद्योगभङ्गाय भेदस्याग्रजले मनः ॥ ९ ॥
 गृह्यतोऽपि स्थिरैकाधीः सडजा स्थितिरुच्यते ।
 निर्विकल्पः समाधिस्तु विषयासन्नधौ भवेत् ॥ १० ॥
 आण्डं वपुषि निःशेषं निःशेषं लृदये वपुः ।
 तस्मादण्डस्य सर्वस्य लृदयं रूपसङ्ग्रहः ॥ ११ ॥
 भुवनं मनसो नान्यदन्यत्र लृदयान्मनः ।
 अशेषा लृदये तस्मात्तथा परिसमाप्यते ॥ १२ ॥
 कीर्त्यते लृदयं पिण्डे यथाण्डे भानूमाण्डलम् ।
 मनः सडस्रारगतं बिम्बं चान्द्रमसं यथा ॥ १३ ॥
 यथा ददाति तपनस्तेजः कैरवबन्धवे ।
 षडं वितरति ज्योतिर्लृदयं मनसो तथा ॥ १४ ॥
 लृधसन्निहितो मर्त्यो मनः केवलमीक्षते ।
 असन्निकर्षे सूर्यस्य रात्रौ चन्द्रे यथा मण्डः ॥ १५ ॥
 अपश्यंस्तेजसो मूलं स्वरूपं सत्यमात्मनः ।
 मनसा य पृथक्पश्यन् भावान् भ्राम्यति पामरः ॥ १६ ॥
 लृद्वि सन्निकृति ज्ञानी लीनं लृदयतेजसि ।
 षडक्षते मानसं तेजो दिवा भानाविवैन्दवम् ॥ १७ ॥

प्रज्ञानस्य प्रवेत्तारो वाच्यमर्थं मनो विदुः
 अर्थं तु लक्ष्यं लृद्यं लृद्यान्नपरः परः ॥ १८ ॥
 दृग्दृश्यभेदधीरेषा मनसि प्रतिष्ठति ।
 लृद्ये वर्तमानां दृग्दृश्येनैकतां व्रजेत् ॥ १९ ॥
 भूर्ध्वो निद्रातिसन्तोषशोकावेशभयादिभिः ।
 निमित्तराडता वृत्तिः स्वस्थानं लृद्यं व्रजेत् ॥ २० ॥
 तदा न ज्ञायते प्राप्तिर्लृद्यस्य शरीरिणा ।
 विज्ञायते समाधौ तु नामभेदो निमित्ततः ॥ २१ ॥
 ॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे लृद्यविद्या
 नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५

अथ षष्ठोऽध्यायः । (मनोनिग्रहोपायः)

निरुच्य लृद्यस्यैवं तत्त्वं तत्त्वविदां वरः ।
 मनसो निग्रहोपायमवदद्रमणो मुनिः ॥ १ ॥
 नित्यवत्तिमतां नृणां विषयासक्तयेतसाम् ।
 वासनानां बलियस्त्वान्मनो दुर्निग्रहं भवेत् ॥ २ ॥
 यपलं तन्निगृह्णीयात्प्राणरोधेन मानवः ।
 पाशबद्धो यथा जन्तुस्तथा येतो न येष्टते ॥ ३ ॥
 प्राणरोधेन वृत्तिनां निरोधः साधितो भवेत् ।
 वृत्तिरोधेन वृत्तिनां जन्मस्थाने स्थितो भवेत् ॥ ४ ॥
 प्राणरोधश्च मनसा प्राणस्य प्रत्यवेक्षणम् ।
 कुम्भकं सिध्यति ज्येयं सततप्रत्यवेक्षणात् ॥ ५ ॥
 येषां नैतेन विधिना शक्तिः कुम्भकसाधने ।
 उदयोगविधानेन तेषां कुम्भकमिष्यते ॥ ६ ॥
 अेकदा रेयकं कुर्यात्कुर्यात्पूरकमेकदा ।
 कुम्भकं तु यतुर्वारं नाडीशुद्धिर्भवेत्ततः ॥ ७ ॥
 प्राणो नाडीषु शुद्धासु निरुद्धः कमशो भवेत् ।

प्राणस्य सर्वधा रोधः शुद्धं कुम्भकमुच्यते ॥ ८ ॥

त्यागं देहात्मभावस्य रेयकं ज्ञानिनः परे ।

पूरकं मार्गेषां स्वस्य कुम्भकं सलजस्थितिम् ॥ ९ ॥

जपेन वाऽथ मन्त्राणां मनसो निग्रहो भवेत् ।

मानसेन तदा मन्त्रप्राणयोरेकता भवेत् ॥ १० ॥

मन्त्राक्षराणां प्राणेन सायुज्यं ध्यानमुच्यते ।

सलजस्थितये ध्यानं दृढभूमिः प्रकल्पते ॥ ११ ॥

सलवासेन मलतां सतामारुढयेतसाम्

द्वियमाणेन वा नित्यं स्थाने लीनं मनो भवेत् ॥ १२ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मनोनिग्रहोपायः

नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६

अथ सप्तमोऽध्यायः । (आत्मविद्याराधिकास्तिदृग्गनिर्गुणाम्)

भारद्वाजस्य वै काष्ण्डीराचार्यरमणस्य च ।

अध्याये कथ्यते श्रेष्ठः संवाद्येऽथ सप्तमे ॥ १ ॥

काष्ण्डीरुवाच

गुणमात्मविद्यारस्य किं नु किं वा प्रयोजनम् ।

लभ्यादात्मविद्यारेण क्वलं भूयोऽन्यतोऽस्ति वा ॥ २ ॥

भगवानुवाच

सर्वासामपि वृत्तीनां सप्तष्टिर्या समीरिता ।

अलं वृत्तेरमुष्यास्तु जन्मस्थानं विमृश्यताम् ॥ ३ ॥

शेष आत्मविद्यारः स्यन्न शास्त्रपरिशीलनम् ।

अलङ्कुरो विलीनः स्थान्मूलस्थानगवेषणे ॥ ४ ॥

आत्माभासस्त्वलङ्कुरः स यदा सम्प्रलियते ।

आत्मा सत्योऽमितः पूर्णः डेवलः परिशिष्यते ॥ ५ ॥

सर्वकलेशनिवृत्तिः स्यात्कलमात्मविद्यारतः ।

कलानामवधिः सोऽयमस्ति नेतोऽधिकं क्वलम् ॥ ६ ॥

अद्भुताः सिद्धयः साध्या उपायान्तरतश्च याः ।
ताः प्राप्नोऽपि भवत्यन्ते विद्यारेणैव निवृत्तः ॥ ७ ॥

काष्णिरुवाच

अेतस्यात्मविद्यारस्य प्राहुः कमधिकारिणाम् ।
अधिकारस्य सम्पत्तिः किं ज्ञातुं शक्यते स्वयम् ॥ ८ ॥

भगवानुवाच

उपासनादिभिः शुद्धं प्राग्जमसुकृतेन वा ।
दृष्टदोषं मनो यस्य शरीरे विषयेषु च ॥ ९ ॥

मनसा यरतो यस्य विष्येष्वरुचिर्भृशम् ।
देहे यानित्यता बुद्धिस्तं प्रहुरधिकारिणाम् ॥ १० ॥

देहे नश्वरताबुद्धेर्वैराग्याद्विषयेषु च ।
अेताभ्यामेव लिङ्गाभ्यां ज्ञेया स्वस्याधिकारिता ॥ ११ ॥

काष्णिरुवाच

स्नानं सन्ध्यां जपो डोमः स्वाध्यायो देवपूजनम् ।
सङ्कीर्तनं तिर्थयात्रा यज्ञो दानं प्रतानि च ॥ १२ ॥

विद्यारे साधिकारस्य वैराग्याच्च विवेकतः ।
किं वा प्रयोजनाय स्थुरुत कालविधूतये ॥ १३ ॥

भगवानुवाच

आरम्भिणां क्षीयमाणरागाणामधिकारिणाम् ।
कर्माण्येतानि सर्वाणि भूयस्यै चित्तशुद्धये ॥ १४ ॥

यत्कर्म सुकृतं प्रोक्तं मनोवाक्कायसम्भवम् ।
तत्तु कर्मान्तरं लन्ति मनोवाक्कायसम्भवम् ॥ १५ ॥

अत्यन्तशुद्धमनसां पक्वानामधिकारिणाम् ।
छंदं लोकोपकाराय कर्मजालं भविष्यति ॥ १६ ॥

परेषामुपदेशाय क्षेमाय च मनीषिणः ।
पक्वाश्च कर्म कुर्वन्ति भयान्नादेशशास्त्रतः ॥ १७ ॥

विद्यारप्रतिकूलानि न पुण्यानि नरर्षभ ।
द्वियमाणान्यसङ्गेन भेदबुद्ध्युपमर्दिना ॥ १८ ॥

न यादृतानि पापाय पक्वनामधिकारिणाम् ।
स्वविमर्शो मलुत्पुण्यं पावनानां छि पावनम् ॥ १९ ॥

दृश्यते द्विविधा निष्ठा पक्वानामधिकारिणाम् ।
त्याग ऐकान्तयोगाय परार्थं य ङ्कियादरः ॥ २० ॥

कार्ष्णिर्नुवाच

निर्वाणायस्ति येदन्यो मार्ग आत्मविद्यारतः ।
ऐको वा विविधस्तं मे भगवान्वक्तुमर्हति ॥ २१ ॥

भगवानुवाच

ऐकः प्राप्तुं प्रयतते परः प्राप्तारमृच्छति ।
शिराय प्रथमो गच्छन् प्राप्तोत्यात्मान्मन्ततः ॥ २२ ॥

ऐकस्य ध्यानतश्चित्तमेकादृतिर्भविष्यति ।
ऐकादृतित्वं चित्तस्य स्वरूपे स्थितये भवेत् ॥ २३ ॥

अनिच्छयाप्यतो ध्यायन् विन्दत्यात्मनि संस्थितिम् ।
विद्यारकस्तु विज्ञाय भवेदात्मनि संस्थितः ॥ २४ ॥

ध्यायो देवतां मन्त्रमन्यद्वा लक्ष्यमुत्तमम् ।
ध्येयमात्मात्ममहाज्योतिष्यन्ततो लीनतां व्रजेत् ॥ २५ ॥

गतिरेवं द्वयोरेका ध्यातुश्चात्मविमर्शिनः ।
ध्यायन्नेकः प्रशान्तः स्यादन्यो विज्ञाय शाम्यति ॥ २६ ॥

॥ ४१ ॥ श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे आत्मविद्याराधिकारितदङ्गनिर्गुणं
नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अथ अष्टमोऽध्यायः । (आश्रमविद्यारः)

कार्ष्णिरेवापरं प्रश्नं निशम्य भगवान्मुनिः ।
यातुराश्रम्यसम्बद्धमदिकारं न्यरुपयत् ॥ १ ॥

ब्रह्मचारी गृही वाऽपि वानप्रस्थोऽथवा यतिः ।
नारी वा वृषलो वापि पक्वो ब्रह्म विद्यारयेत् ॥ २ ॥

सोपानवत्परं प्राप्तुं भविष्यत्याश्रमकमः ।

अत्यन्तपक्वचित्तस्य ङमापेक्षा न विद्यते ॥ ३ ॥

गतये लोकाकार्याणामादिशन्त्याश्रामङ्गमम्

आश्रमत्रयधर्माणां न ज्ञानप्रतिङ्कलता ॥ ४ ॥

संन्यासो निर्मलं ज्ञानं न काषायो न मुण्डनम् ॥

प्रतिबन्धकबाहुल्यवारणायश्रमो मतः ॥ ५ ॥

ब्रह्मचर्ययाश्रमे यस्य शक्तिरुज्जृम्भते प्रतैः ।

विद्यया ज्ञानवृद्धया य स पश्चात्प्रज्वलिष्यति ॥ ६ ॥

ब्रह्मचर्येण शुद्धेन गृहित्वे निर्मलो भवेत् ।

सर्वेषामुपकाराय गृहस्थाश्रम उच्यते ॥ ७ ॥

सर्वथा वीतसङ्गस्य गृहस्थस्यापि देहिनः ।

परं प्रस्कुरति ज्योतिस्तत्र नैवास्ति संशयः ॥ ८ ॥

तपसस्त्वाश्रमः प्रोक्तस्तृतीयः पण्डितोत्तमैः ।

अभार्यो वा सभार्यो वा तृतीयाश्रमभागभवेत् ॥ ९ ॥

तपसा दग्धपापस्य पक्वचित्तस्य योगिनः ।

यतुर्थ आश्रमः काले स्वयमेव भविष्यति ॥ १० ॥

शेष प्रागुक्त शेषाब्धे त्वष्टमे द्वादशे पुनः ।

उपदेशो भगवतः सप्तमाष्टमयोरभूत् ॥ ११ ॥

॥ एति श्रीरमलगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमलान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे आश्रमविचारः

नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८

अथ नवमोऽध्यायः । (अन्धिभेदकथनम्)

यतुर्दशेऽष्टमे रात्रौ मर्षि पृष्टवानडम् ।

अन्धिभेदं समुद्दिश्य विदुषां यत्र संशयः ॥ १ ॥

तमाकर्ण्य मम प्रश्नं रमणो भगवानृषिः ।

ध्यात्वा दिव्येन भावेन किञ्चिदाह मलामलाः ॥ २ ॥

शरीरस्यात्मनश्चापि सम्बन्धो अन्धिरुच्यते ।

सम्बन्धेनैव शारीरं भवति ज्ञानमात्मनः ॥ ३ ॥

शरीरं जडमेतत्स्यादात्मा चैतन्यमिष्यते ।

उभयोरपि सम्बन्धो विज्ञानेनानुमीयते ॥ ४ ॥

चैतन्यच्छाययाश्लिष्टं शरीरं तात येष्टते ।

निद्राद्यौ ग्रहणाभावाद्बुध्यते स्थानमात्मनः ॥ ५ ॥

सूक्ष्माणां विद्युदादीनां स्थूले तन्व्यादिके यथा ।

तथा क्लेवरे नाज्यां चैतन्यज्योतिषो गतिः ॥ ६ ॥

स्थलमेकमुपाश्रित्य चैतन्यज्योतिरुज्ज्वलम् ।

सर्वं भासयते देहं भास्करो भुवनं यथा ॥ ७ ॥

व्याप्तेन तत्प्रकाशेन शरीरे त्वनुभूतयः ।

स्थलं तदेव वृद्धयं सूर्यस्सम्प्रयक्षते ॥ ८ ॥

नाडीशक्तिविलासेन चैतन्यांशुगतिर्मता ।

देहस्य शक्तयस्सर्वाः पृथङ्नाडीरुपाश्रिताः ॥ ९ ॥

चैतन्यं तु पृथङ्नाज्यां तां सुषुम्णां प्रयक्षते ।

आत्मनार्डी परामेके परेत्यमृतनाडिकाम् ॥ १० ॥

सर्वं देहं प्रकाशेन व्याप्तो ज्योऽभिमानवान् ।

मन्यते देहमात्मानं तेन भिन्नं च विष्टपम् ॥ ११ ॥

अभिमानं परित्यज्य देहे यात्मधियं सुधीः ।

विचारयेच्चैदेकाग्रो नाडीनां मथनं भवेत् ॥ १२ ॥

नाडीनां मथनेनैवात्मा ताभ्यः पृथङ्कृतः ।

केवलाभमृतां नाडीमाश्रित्य प्रज्वलविष्यति ॥ १३ ॥

आत्मनाज्यां यदा भाति चैतन्यज्योतिरुज्ज्वलम् ।

केवलायां तदा नान्यदात्मनस्सम्प्रभासते ॥ १४ ॥

सान्निध्याद्भासमानं वा न पृथक्प्रतितिष्ठति ।

जानाति स्पष्टमात्मानं स देहमिव पामरः ॥ १५ ॥

आत्मैव भासते यस्य अहिरन्तश्च सर्वतः ।

पामरस्येव रूपादि स भिन्नग्रन्थिरुच्यते ॥ १६ ॥

नाडीबन्धोऽभिमानश्च द्वयं ग्रन्थिरुदीर्यते ।
नाडीबन्धेन सूक्ष्मोऽपि स्थूलं सर्वं प्रपश्यति ॥ १७ ॥
निवृत्तं सर्वनाडीभ्यो यदैकां नाडीकां श्रितम् ।
भिन्नग्रन्थि तदा ज्योतिरात्मभावाय कल्पते ॥ १८ ॥
अश्रितमभयोगोलं दृश्यतेऽश्रिमयं यथा ।
स्वविचारश्रिसन्तमं तथेदं स्वमयं भवेत् ॥ १९ ॥
शरीरादिजुषां पूर्ववासनानां क्षयस्तदा ।
कर्तृत्वमशरीरत्वाच्चैव तस्य भविष्यति ॥ २० ॥
कर्तृत्वाभावात् कर्मविनाशोऽस्य समीरितः ।
तस्य वस्त्वन्तराभावात्संशयानामनुद्भवः ॥ २१ ॥
भविता न पुनर्बद्धो विभिन्नग्रन्थिरेकदा ।
सा स्थितिः परमा शक्तिस्सा शान्तिः परमा मता ॥ २२ ॥
॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ग्रन्थिभेदकथनं
नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९

अथ दशमोऽध्यायः । (सङ्घविद्या)

यतिनो योगनाथस्य मर्षिरेमणस्य च ।
दशमेऽत्र नीबद्धिमस्संवादं सङ्घदर्षदम् ॥ १ ॥
योगनाथ उवाच
साङ्घिकस्य च सङ्घस्य कस्सम्बन्धो मलाम्बुने ।
सङ्घस्य श्रेयसे नाथ तमेतं वक्तुमर्हसि ॥ २ ॥
भगवानुवाच
ज्ञेयश्शरीरवत्सङ्घस्तत्तदायारशालिनम् ।
अङ्गानीवात्र विज्ञेयास्साङ्घिकास्सधुसत्तम ॥ ३ ॥
अङ्गं यथा शरीरस्य करोत्युपकृतिं यते ।
तथोपकारं सङ्घस्य कुर्वन् जयति साङ्घिकः ॥
सङ्घस्य वाङ्मनःकार्यैरुपकारो यथा भवेत् ।

स्वयं तथाऽऽयत्नित्यं स्वकीयानपि बोधयेत् ॥ ५ ॥

आनुकूल्येन सङ्घस्य स्थापयित्वा निजं कुलम् ।
सङ्घस्यैव ततो भूत्यै कुर्याद्भूतियुतं कुलम् ॥ ६ ॥

योगनाथ उवाच

शान्तिं डेयित्प्रशंसन्ति शक्तिं डेयिन्मनीषिणः ।
अनयोः को गुणो ज्यायान्तसङ्घक्षेमकृते विभो ॥ ७ ॥

भगवानुवाच

स्वमनश्शुद्धये शान्तिश्शक्तिस्सङ्घस्य वृद्धये ।
शक्त्या सङ्घं विधायोच्चैश्शान्तिं संस्थापयेत्ततः ॥ ८ ॥

योगनाथ उवाच

सर्वस्यापि य सङ्घस्य नराणामृषिकुञ्जर ।
गन्तव्यं समुदायेन किं परं धरणीतले ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

समुदायेन सर्वस्य सङ्घस्य तनुधारिणाम् ।
सौभ्रात्रं समभावेन गन्तव्यं परमुच्यते ॥ १० ॥

सौभ्रात्रेण परा शान्तिरन्योन्यं देडधारिणाम् ।
तदेत्यं शोभते सर्वा भूमिरेकं गृहं यथा ॥ ११ ॥

अभूत्वच्यदशे धस्त्रे संवाटस्सोऽयमष्टमे ।
योगनाथस्य यतिनो मडर्षेश्च दथावतः ॥ १२ ॥

॥ ष्टि श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे सङ्घविद्या
नाम दशमोऽध्यायः ॥ १०

अथ ओकादशोऽध्यायः । (ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनम्)

षोडशे दिवसे रात्रौ विविक्ते मुनिसत्तमम् ।
गुरुं ब्रह्मविदां श्रेष्ठं नित्यमात्मनि संस्थितम् ॥ १ ॥

उपगम्य मडाभागं सोऽहं डैवतमानवम् ।
रमणं स्तुतवानस्मि दुर्लभज्ञानलब्धये ॥ २ ॥

त्वय्येव परमा निष्ठा त्वय्येव विशदा मतिः ।
 अभ्यसासामिव वाराशिर्विज्ञानानां त्वमास्पदम् ॥ ३ ॥
 त्वं तु सप्तदशे वर्षे बाल्येव मलायशः ।
 लब्धवानसि विज्ञानं योगिनामपि दुर्लभम् ॥ ४ ॥
 सर्वे दृश्या एते भावा यस्य छायाभयास्तव ।
 तस्य ते भगवन्निष्ठां को नु वर्णयितुं क्षमः ॥ ५ ॥
 भञ्जतां घोरसंसारं व्यपृतानामितस्ततः ।
 दुःखं मलत्तितीषूणां त्वमेका परमा गतिः ॥ ६ ॥
 पश्यामि देवदत्तेन ज्ञानेन त्वां मुहुर्मुहुः ।
 ब्रह्मण्यानां वरं ब्रह्मन्त्सुब्रह्मण्यं नराकृतिम् ॥ ७ ॥
 न त्वं स्वामिगिरौ नाथ न त्वं क्षणिकपर्वते ।
 न त्वं वेङ्कटशैलाग्रे शोणान्द्रावसि वस्तुतः ॥ ८ ॥
 भूमविधां पुरा नाथ नारदाय मदर्शये ।
 भवान् शुश्रूषमाणाय रडस्यामुपदिष्टवान् ॥ ९ ॥
 सनत्कुमारं ब्रह्मर्षिं त्वामाहुर्वेदवेदिनः ।
 आगमानां तु वेत्तारस्सुब्रह्मण्यं सुरर्षभम् ॥ १० ॥
 केवलं नाम भेदोऽयं व्यक्तिभेदो न विद्यते ।
 सनत्कुमारस्स्कन्दश्च पर्यायौ तव तत्पतः ॥ ११ ॥
 पुरा कुमारिलो नाम भूत्वा ब्रह्मण्यसत्तमः ।
 धर्मं वेदोदितं नाथ त्वं संस्थापितवानसि ॥ १२ ॥
 जैनैर्व्याकुलिते धर्मे भगवन्द्रविडेषु य ।
 भूत्वा त्वं ज्ञानसम्बन्धो भक्तिं स्थापितवानसि ॥ १३ ॥
 अधुना त्वं मलाभागं ब्रह्मज्ञानस्य गुप्तये ।
 शास्त्रज्ञानेन सन्तृप्तैर्निरुद्धस्यागतो धराम् ॥ १४ ॥
 सन्देहा बलवो नाथ शिष्याणां वारितास्त्वया ।
 एतं य मम सन्देहं निवारयितुमर्हसि ॥ १५ ॥
 ज्ञानस्य यापि सिद्धीनां विरोधः किं परस्परम् ।
 उताडो कोऽपि सम्बन्धो वर्तते मुनिकुञ्जर ॥ १६ ॥

भयैवं भगवान्पृष्टो रमणो नुतिपूर्वकम् ।
 गभिरया दृशा वीक्ष्य मामिदं वाक्यमब्रवित् ॥ १७ ॥
 सलज्जां स्थितिमारुढः स्वभावेन दिने दिने ।
 तपश्चरतिदुर्धर्षं नावस्यं सलज्जस्थितौ ॥ १८ ॥
 तपस्तद्वेव दुर्धर्षं य निष्ठ सलज्जात्मनि ।
 तेन नित्येन तपसा भवेत्पादः क्षणो क्षणो ॥ १९ ॥
 परिपाकेन काले स्युः सिद्धयस्तात पश्यतः ।
 प्रारब्धं यद्वि ताभिः स्याद्विहारी ज्ञानिनोऽपि च ॥ २० ॥
 यथा प्रपञ्चग्रहणो स्वरुपात्रेतरन्मुनेः ।
 सिद्धयः क्रियमाणाश्च स्वरुपात्रेतरत्तथा ॥ २१ ॥
 भवेन्न यस्य प्रारब्धं शक्तिपूर्वोऽप्ययं मुनिः ।
 अतरङ्गं षवाम्भोधिर्न किञ्चित्पि येष्टते ॥ २२ ॥
 नान्यं भृगयते मार्गं निसर्गादात्मनि स्थितः ॥
 सर्वासामपि शक्तीनां समष्टिः स्वात्मनि स्थितिः ॥ २३ ॥
 अप्रयत्नेन तु तपः सलज्जा स्थितिरुच्यते ।
 सलज्जायां स्थितौ पाकाच्छक्तिनाभुद्भवो मतः ॥ २४ ॥
 पशिवृतोऽपि बलुभिर्नित्यमात्मनि संस्थितः ।
 धोरं तपश्चरत्येव न तस्यैकान्तकामिता ॥ २५ ॥
 ज्ञानं शक्तेरपेतं यो मन्यते नैव वेद सः ।
 सर्वशक्तेऽमितः पूर्णो स्वस्वरूपे हि बोधवान् ॥ २६ ॥
 ॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनं
 नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ ११

अथ द्वादशोऽध्यायः । (शक्तिविचारः)

अेकोनविंशो दिवसे भारद्वाजो मलामनाः ।
 कपाली कृतिषु जयायानपृथग्भ्रमणं गुरुम् ॥ १।

कपाल्युवाच

विषयी विषयो वृत्तिरितीदं भगवंस्त्रिकम् ।
ज्ञानिनां पामराणां य लोकायात्रासु दृश्यते ॥ २ ॥

अथ केन विशेषेण ज्ञानी पामरतोऽधिकः ।
धर्मं मे नाथ सन्देहं निवर्तयितुमर्हसि ॥ ३ ॥

भगवानुवाच

अभिन्नो विषयी यस्य स्वरूपान्मनुजर्षभ ।
व्यापारविषयौ भातस्तस्याभिन्नौ स्वरूपतः ॥ ५ ॥

भेदभासे विजानाति ज्ञान्यभेदं ति तात्त्विकम् ।
भेदाभासवशं गत्वा पामरस्तु विबिद्यते ॥ ६ ॥

कपाल्युवाच

नाथ यस्मिन्निमे भेद भासन्ते त्रिपुटीमयाः ।
शक्तिमद्वा स्वरूपं तद्गुताडो शक्तिवर्जितम् ॥ ७ ॥

भगवानुवाच

वत्स यस्मिन्निमे भेदा भासन्ते त्रिपुटीमयाः ।
सर्वशक्तं स्वरूपं तदाहुर्वेदान्तवेदिनः ॥ ८ ॥

कपाल्युवाच

धर्मरस्य तु या शक्तिर्गीता वेदान्तवेदिभिः ।
अस्ति वा यलनं तस्यमाडोस्विन्नाथ नास्ति वा ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

शक्तेरसञ्चलनादेव लोकानां तात सम्भवः ।
यलनस्याश्रयो वस्तु न सञ्चलति कर्त्तव्यित् ॥ १० ॥

अचलस्य तु यच्छक्तश्चलनं लोककारणम् ।
तामोवाचक्षते मायामनिर्वाच्यां विपश्चितः ॥ ११ ॥

अञ्चलत्वं विषयिणो यथार्थमिव भासते ।
यलनं न नरश्रेष्ठ स्वरूपस्य तु वस्तुतः ॥ १२ ॥

धर्मरस्य य शक्तेश्च भेदो दृष्टिनिमित्तकः ।
मिथुनं त्विदमेकं स्याद्दृष्टिश्रेद्गुपसंलृता ॥ १३ ॥

उपात्युवाच

व्यापार ईश्वरस्यायं दृश्यब्रह्माण्डकोटिकृत् ।

नित्यः किमथवाऽनित्यो भगवान्वक्तुमर्हति ॥ १४ ॥

भगवानुवाच

निजया परया शक्त्या यलन्नप्ययलः परः ।

केवलं मुनिसंवेद्यं रजस्यमिदमुत्तमम् ॥ १५ ॥

यलत्वमेव व्यापारो व्यापारशक्तिरुच्यते ।

शक्त्या सर्वमिदं दृश्यं ससर्ज परमः पुमान् ॥ १६ ॥

व्यापारस्तु प्रवृत्तिश्च निवृत्तिरिति य द्विधा ।

निवृत्तिस्था यत्र सर्वमात्मैवाभूदिति श्रुतिः ॥ १७ ॥

नानात्वं द्वैतकालस्थं गम्यते सर्वमित्यतः ।

अभूदिति पदेनात्र व्यापारः कोऽपि गम्यते ॥ १८ ॥

आत्मैवेति विनिर्देशद्विशेषाणां समं ततः ।

आत्मन्येवोपसंख्यारस्तज्जगतानां प्रकीर्तितः ॥ १९ ॥

विना शक्तिं नरश्रेष्ठ स्वरूपं न प्रतीयते ।

व्यापार आश्रयश्चेति द्विनामा शक्तिरुच्यते ॥ २० ॥

व्यापारो विश्वसर्गादिकार्यमुक्तं मनीषिभिः ।

आश्रयो द्विपदां श्रेष्ठ स्वरूपान्नातिरिच्यते ॥ २१ ॥

स्वरूपमन्यसापेक्षं नैव सर्वात्मकत्वतः ।

शक्तिं वृत्तिं स्वरूपं य य अवेवं वेद वेद सः ॥ २२ ॥

वृत्तेरभावे तु सतो नानाभावो न सिध्यति ।

सत्ता शक्त्यतिरिक्ता येद् वृत्तेर्नैव समुद्भवः ॥ २३ ॥

यदि कालेन भविता जगतः प्रलयो मळान् ।

अभेदेन स्वरूपेऽयं व्यापारो लीनवद्भवेत् ॥ २४ ॥

सर्वोऽपि व्यवहारोऽयं न भवेच्छक्तिमन्तरा ।

न सृष्टिर्नापि विज्ञानं यदेतत् त्रिपुटीमयम् ॥ २५ ॥

स्वरूपमाश्रयत्वेन व्यापारस्सर्गकर्मणा ।

नामभ्यामुच्यते द्वाभ्यां शक्तिरेका परात्परा ॥ २६ ॥

लक्षणं यलनं येषां शक्तेस्तेषां तदाश्रयः ।
यत् किञ्चित्परमं वस्तु व्यक्तव्यं स्यान्नरर्षभ ॥ २७ ॥
तदेकं परमं वस्तु शक्तिमेके प्रयक्षते ।
स्वरूपं केऽपि विद्वांसो ब्रह्मान्ये पुरुषं परे ॥ २८ ॥
वत्स सत्यं द्विधा गम्यं लक्षणैः य वस्तुतः ।
लक्षणैर्नोच्यते सत्यं वस्तुतस्त्वनुभूयते ॥ २९ ॥
तस्मात्स्वरूपविज्ञानं व्यापारेण य वस्तुतः ।
ताटस्थेन य साक्षाच्च द्विविधं सम्प्रयक्षते ॥ ३० ॥
स्वरूपमाश्रयं प्राडुर्व्यापारं तात लक्षणम् ।
वृत्त्या विज्ञाय तन्मूलमाश्रये प्रतितिष्ठति ॥ ३१ ॥
स्वरूपं लक्षणोपेतं लक्षणं य स्वरूपवत् ।
तादात्म्येनैव सम्बन्धस्त्वनयोस्सम्प्रकीर्तितः ॥ ३२ ॥
तटस्थलक्षणैर्नैवं व्यापाराभ्येन माशिष ।
यतो लक्ष्यं स्वरूपं स्यान्नित्यव्यापारवत्ततः ॥ ३३ ॥
व्यापारो वस्तुनो नान्यो यदि पश्यसि तत्त्वतः ।
छंदं तु भेदविज्ञानं सर्वं काल्पनिकं मतम् ॥ ३४ ॥
शक्त्युल्लासाद्यया सेयं सृष्टिः स्याद्दीशकल्पना ।
कल्पनेयमतीत येत् स्वरूपमवशिष्यते ॥ ३५ ॥
॥ छति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे शक्तिविचारो
नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२

अथ त्रयोदशोऽध्यायः । (संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिर्मुक्तौ)

अत्रिणामन्ययज्योत्सना वसिष्ठानां कुलस्नुषा ।
महादेवस्य जननी धीरस्य ब्रह्मवेदिनः ॥ १ ॥
प्रतिमानं पुरन्नीलां लोकसेवाव्रते स्थिता ।
बिभ्राणा मूर्ती विधां ब्रह्मादिविबुधस्तुताम् ॥ २ ॥
दक्षिणे विन्ध्यतश्शक्तेस्ताशिण्या आदिमा गुरुः ।

तपस्सप्ती मे दयिता विशालाक्षी यशस्विनी ॥ ३ ॥

प्रभ्रद्धयेन रमणालयं विश्रुतं मुनिम् ।

अभ्यगच्छद्दुष्टाङ्गी निक्षिप्तेन भुभे मम ॥ ४ ॥

आत्मस्थितानां नारीणामस्ति येत्प्रतिबन्धकम् ।

गूढत्यागेन ङ्सीत्वं किमु स्याच्छास्त्रसम्मतम् ॥ ५ ॥

श्रुवन्त्या अेव मुक्ताया देवपातो भवेद्यदि ।

दङ्गनं वा समाधिर्वा कार्यं युक्तमनन्तरम् ॥ ६ ॥

प्रभ्रद्धयमिदं श्रुत्वा भगवानृषिसत्तमः ।

अवोचन्निरर्णयं तत्र सर्वशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ ७ ॥

स्वरूपे वर्तमानानां पङ्क्तवानां योचितामपि ।

निवृत्तत्वान्निषेधस्य ङ्सीत्वं नैव द्रुष्यति ॥ ८ ॥

मुक्तत्वस्याविशिष्टत्वद्बोधस्य य वधूरपि ।

श्रुवन्मुक्ता न दाढ्या स्यात् तद्देखो छि सुरालयः ॥ ९ ॥

ये दोषो देवदङ्गने पुंसो मुक्तास्य संस्मृताः ।

मुक्तायास्सन्ति ते सर्वे देवदाढे य योचितः ॥ १० ॥

अेकविंशोऽङ्गि गीतोऽभूद्यमर्था मनीषिणा ।

अधिकृत्य ज्ञानवतीं रमणेन मङ्गर्षिणा ॥ ११ ॥

॥ ४ ॥ श्रीरमणगीतासु भ्रुमविधायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिर्णयणं

नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३

अथ यतुर्दशोऽध्यायः । (श्रुवन्मुक्तिविचारः)

निशायामेकविंशोऽङ्गि भारद्वाजि विदां वरः ।

प्राज्ञश्शिवकुलोपाधिर्वैदर्भो वदतां वरः ॥ १ ॥

श्रुवनमुक्तिं समुद्दिश्य मङ्गर्षि परिपृष्टवान् ।

अथ सर्वेषु श्रुवत्सु मङ्गर्षिर्वाङ्मयमव्रवित् ॥ २ ॥

शास्त्रीयैर्लोकिङ्केश्वापि प्रत्ययैरविद्यालिता ।

स्वरूपे सुदृढा निष्ठा श्रुवन्मुक्तिरुदाहृता ॥ ३ ॥

मुक्तिरेकविधैव स्यात्प्रज्ञानस्याविशेषतः ।
शरीरस्थं मुक्तबन्धं श्रुवन्मुक्तं प्रयक्षते ॥ ४ ॥
ब्रह्मलोकगतो मुक्तश्श्रूयते निगमेषु यः ।
अनुभूतौ न भेदोऽस्ति श्रुवन्मुक्तस्य तस्य य ॥ ५ ॥
प्राणाः समवलीयन्ते यस्यात्रैव मडात्मनः ।
तस्याप्यनुभवो विद्वन्नेतयोरुभयोरिव ॥ ६ ॥
साम्यात्स्वरूपनिष्ठाया बन्धुदानेश्च साम्यतः ।
मुक्तिरेकविधैव स्याद्भेदस्तु परबुद्धिगः ॥ ७ ॥
मुक्तो भवति श्रुवन्धो माडात्मात्मनि संस्थितः ।
प्राणाः समवलीयन्ते तस्यैवात्र नरर्षभ ॥ ८ ॥
श्रुवन्मुक्तस्य कालेन तपसः परिपाकतः ।
स्पर्शाभावोऽपि सिद्धः स्याद्रूपे सत्यपि कुत्रचित् ॥ ९ ॥
भूयश्च परिपाकेन रूपाभावोऽपि सिद्ध्यति ।
केवलं सिन्धयो भूत्वा स सिद्धो विडरिष्यति ॥ १० ॥
शरीरसंश्रयं सिद्ध्योर्द्वयमेतन्नरोत्तम ।
अल्पेनापि च कालेन देवतानुग्रहाद्भवेत् ॥ ११ ॥
भेदमेतं पुरस्कृत्य तारतम्यं न सम्पदि ।
देहवानशरीरो वा मुक्त आत्मनि संस्थितः ॥ १२ ॥
नाडीद्वारारिरोधेन मार्गोऽर्ध्वगतिर्नरः ।
तत्रोत्पन्नेन बोधेन सद्यो मुक्तो भविष्यति ॥ १३ ॥
उपासकस्य सुतरां पञ्चव्यक्तस्य योगिनः ।
श्वरानुग्रहात्प्रोक्ता नाडीद्वारोत्तमा गतिः ॥ १४ ॥
सर्वेषु कामयारोऽस्य लोकेषु परिकीर्तितः ।
श्रुत्वाऽनेकदेहानां ग्रहणं याप्यनुग्रहः ॥ १५ ॥
कैलाशं केऽपि मुक्तानां लोकमाहुर्मनीषिणः ।
अके वदन्ति वैकुण्ठं परे त्वादित्यभाण्डलम् ॥ १६ ॥
मुक्तलोकाश्च ते सर्वे विद्वन्भूम्यादिलोकवत् ।

शित्रवैलवया शक्त्या स्वरुपे परिकल्पिताः ॥ १७ ॥

॥ षति श्रीरमलगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमलान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गलपतेरुपनिबन्धे ञवमुक्तिवियारो

नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४

अथ पञ्चदशोऽध्यायः । (श्रवलामनननिदिध्यासननिरूपणम्)

श्रवलं नाम किं नाथ मननं नाम किं मतम् ।

किं वा मुनिकुलश्रेष्ठ निदिध्यासनमुच्यते ॥ १ ॥

षत्येवं लगवानृष्टो मया ब्रह्मविदां वरः ।

द्वाविंशो दिवसे प्रातरब्रवीच्छिष्यसंसदि ॥ २ ॥

वेदशीर्षस्थवाक्यानामर्थव्याख्यानपूर्वकम् ।

आचार्याश्रृवणं केचिच्छ्रवणं परियक्षते ॥ ३ ॥

अपरे श्रवलं प्राडुराचार्याद्विदितात्मनः ।

गिरां भाषामयीनां च स्वरूपं बोधयन्ति याः ॥ ४ ॥

श्रुत्वा वेदान्तवाक्यानि निजवाक्यानि वा गुरोः ।

जन्मान्तरीयपुण्येन ज्ञात्वा वोढयमन्तरा ॥ ५ ॥

अहमप्रत्ययमूलं त्वं शरीरादेर्विलक्षणः ।

षतीदं श्रवलं चित्ताश्रृवणं वस्तुतो ढवेत् ॥ ६ ॥

वदन्ति मननं केचिच्छास्त्रार्थस्य वियारणम् ।

वस्तुतो मननं तात स्वरुपस्य वियारणम् ॥ ७ ॥

विपर्यासेन रक्षितं संशयेन च मानद ।

कैश्चिद्ब्रह्मात्मविज्ञानं निदिध्यासनमुच्यते ॥ ॢ ॥

विपर्यासेन रक्षितं संशयेन च यद्यपि ।

शास्त्रीयमैक्यविज्ञानं केवलं नानुभूतये ॥ ॢ ॥

संशयश्च विपर्यासो निवार्येते उढावपि ।

अनुभूत्यैव वासिष्ठ न शास्त्रशतकैरपि ॥ १० ॥

शास्त्रं श्रद्धावतो ङन्यात् संशयं च विपर्ययम् ।

श्रद्धायाः किञ्चिद्नन्त्वे पुनरभ्युदयस्तयोः ॥ ११ ॥

मूलस्थेदस्तु वासिष्ठ स्वरूपानुभवे तयोः ।
स्वरूपे संस्थितिस्तस्मान्निदिध्यासनमुच्यते ॥ १२ ॥

भङ्गिस्सञ्चरतस्तात स्वरूपे संस्थितिं विना ।
अपरोक्षो भवेद्बोधो न शास्त्रशतार्थया ॥ १३ ॥

स्वरूपसंस्थितिः स्याद्येत् सङ्गा कुण्डिनर्षभ ।
सा मुक्तिः सा परा निष्ठा सा साक्षात्कार ईरितः ॥ १४ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे श्रवणमनननिदिध्यासन निरूपणं
नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५

अथ षोडशोऽध्यायः । (भक्तिविचारः)

अथ भक्तिं समुद्दिश्य पृष्टः पुरुषसत्तमः ।
अभाषत महाभागो भगवान् रमणो मुनिः ॥ १ ॥

आत्मा प्रियः समस्तस्य प्रियं नेतरदात्मनः ।
अच्छिन्ना तैलधारावत् प्रीतिर्भक्तिरुदाहृता ॥ २ ॥

अभिन्नं स्वात्मनः प्रीत्या विजानातीश्वरं ऽपिः ।
जानन्नथ्यपरो भिन्नं लीन आत्मनि तिष्ठति ॥ ३ ॥

वडन्ती तैलधारावधा प्रीतिः परमेश्वरे ।
अनिच्छतोऽपि सा बुद्धिं स्वरूपं नयति ध्रुवम् ॥ ४ ॥

परिच्छिन्नं यदात्मानं स्वल्पज्ञं यापि मन्यते ।
भक्तो विषयिरूपेण तदा क्लेशनिवृत्तये ॥ ५ ॥

व्यापकं परमं वस्तु भजते देवताधिया ।
भजंश्च देवताबुद्ध्या तदेवान्ते समश्नुते ॥ ६ ॥

देवताया नरश्रेष्ठ नामरूपप्रकल्पनात् ।
ताभ्यां तु नामरूपाभ्यां नामरूपे विज्ञेयते ॥ ७ ॥

भक्तौ तु परिपूर्णायमलं श्रवणमेकदा ।
ज्ञानाय परिपूर्णाय तदा भक्तिः प्रकल्पते ॥ ८ ॥

धाराव्यपेता या भक्तिः सा विच्छिन्नेति कीर्त्यते ।
भक्तेः परस्य सा उेतुर्भवतीति विनिर्णयः ॥ ९ ॥

कामाय भक्तिं कुर्वाणः कामं प्राध्यायनिवृतः ।
शाश्वताय सुप्स्थान्ते भजते पुनरीश्वरम् ॥ १० ॥

भक्तिः कामसमेताऽपि कामासौ न निवर्तते ।
श्रद्धा वृद्धा परे पुंसि भूय अवाभिर्वर्धते ॥ ११ ॥

वर्धमाना य सा भक्तिः काले पूर्णा भविष्यति ।
पूर्णाया परया भक्त्या ज्ञानेनेव भवं तरेत् ॥ १२ ॥

॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे भक्तिवियारः
नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६

अथ सप्तदशोऽध्यायः । (ज्ञानप्राप्तिवियारः)

पञ्चविंशे तु दिवसे वैदर्भो विदुषं वरः ।
प्रश्रयानवतो भूत्वा मुनिं भूयोऽपि पृष्टवान् ॥ १ ॥

वैदर्भ उवाच
कमेणायाति किं ज्ञानं किञ्चित्किञ्चिद्दिने दिने ।
अेकस्मिन्नेव काले किं पूर्णमाभाति भानुवत् ॥ २ ॥

भगवानुवाच
कमेणायाति न ज्ञानं किञ्चित्किञ्चिद्दिने दिने ।
अभ्यासपरिपाकेन भासते पूर्णमेकदा ॥ ३ ॥

वैदर्भ उवाच
अभ्यासकाले भगवन् वृत्तिरन्तर्बहिस्तथा ।
यातायातं प्रकुर्वाण याते किं ज्ञानमुच्यते ॥ ४ ॥

भगवानुवाच
अन्तर्याता मतिर्विद्मन्बहिरायाति चेत्युनः ।
अभ्यासमेव तामाहुर्ज्ञानं ज्यनुभवोऽच्युतः ॥ ५ ॥

वैदर्भ उवाच

ज्ञानस्य मुनिशार्दूल भूमिकाः काश्चिदीरिताः ।
शास्त्रेषु विदुषां श्रेष्ठैः कथं तासां समन्वयः ॥ ६ ॥

भगवानुवाच

शास्त्रोक्ता भूमिकास्सर्वा भवन्ति परबुद्धिगाः ।
मुक्तिभेदा एव प्राज्ञ ज्ञानमेकं प्रजानताम् ॥ ७ ॥

यथा दंडेन्द्रियादीनां वीक्ष्याब्धानुसारिणीम् ।
कल्पयन्ति परे भूमिस्तारतम्यं न वस्तुतः ॥ ८ ॥

वैदर्भ उवाच

प्रज्ञानमेकदा सिद्धं सर्वाज्ञाननिर्बर्णाम् ।
तिरोधते किमज्ञानात्सङ्गादङ्कुरितात्पुनः ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

अज्ञानस्य प्रतिद्वन्द्वि न पराभूयते पुनः ।
प्रज्ञानमेकदा सिद्धं भरद्वाजकुलोद्भूत ॥ १० ॥

॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानप्राप्तिवियारो
नाम समष्टशोडश्यायः ॥ ११ ॥

अथ अष्टादशोडश्यायः । (सिद्धमडिमानुकीर्तनम्)

वरपराशरगोत्रसमुद्भवं वसुमतीसुरसङ्घयशस्करम् ।
विमलसुन्दरपण्डितनन्दनं कमलपत्रविशालविलोचनम् ॥ १ ॥

अरुणशैलगताश्रमवासिनं परमहंसमनञ्जनमभ्युतम् ।
करुणया दधतं व्यवहारितां सततमात्मनि संस्थितमक्षरे ॥ २ ॥

अम्बिलसंशयवारणभाषणं भ्रममद्विन्द्याङ्कुशवीक्षणम् ।
अविरतं परसौम्यधृतोद्यमं निजतनूविषयेष्वलसालसम् ॥ ३ ॥

परिणताम्रङ्गलप्रभवित्राळं यलतरेन्द्रियनित्राळसत्राळम् ।
अमृतचिह्नवल्किपरित्राळं मितवयोरथितागमसङ्ग्राहम् ॥ ४ ॥

अमलद्विमतरात्ममरीचिभिर्निजकरैरिव पङ्कजबान्धवम् ।
पदङ्गुषां जडभावमनेहसा परिडरन्तमनन्तगुणाकरम् ॥ ५ ॥

मृदुतमं वयने दृशि शीतलं विकसितं वदने सरसीरुडे ।
मनसि शून्यमडशशशिसन्निभे हृदि लसन्तमनन्त एवारुणम् ॥ ६ ॥

अद्यमात्मतनौ कठिनं व्रते पुषयित्तमलं विषयव्रजे ।
ऋषिमरोषमपेतमनोरथं धृतमदं धनखिल्लडरीवशात् ॥ ७ ॥
विगतमोडमलोभमभवनं शमितमत्सरमुत्सविनं सदा ।
भवमडोदधितारणकर्मणि प्रतिकुलेन विनैव सद्योद्यतम् ॥ ८ ॥

माताममेति नगराजसुतोरुपीठं
नागानने भजति याडि पिता ममेति ।
अङ्कुं डरस्य समवाप्य शिरस्यनेन
सञ्चुम्भितस्य गिरिन्मृकृतो विभूतिम् ॥ ९ ॥

वेदादिपाकदमनोत्तरकञ्चपेशै-
र्युक्तैर्धराधरसुषुभ्यमरेश्वरैश्च ।
सूक्ष्मामृतायुगमृतेन सड प्रणत्या
सम्पन्नशब्दपटलस्य रडस्यमर्थम् ॥ १० ॥

दण्डं विनैव यतिनं भत दण्डपाणिं
दुःखाब्धितारकमरिं भत तारकस्य ।
त्यक्त्वा भवं भवमडो सततं भजन्तं
डंसं तथापि गतमानससङ्गरागम् ॥ ११ ॥

धीरत्वसम्पदि सुवर्णगिरेरनूनं
वारन्नरोधेधिकमेव गभिरतायाम् ।
क्षान्तौ जयन्तमथलामभिलस्य धात्रीं
दान्तौ निर्दशनमशान्तिकथादविष्ठम् ॥ १२ ॥

नीलारविन्दसुदुदा सदृशं प्रसादे
तुल्यं तथा मडसि तोयजबान्धवेन ।
ब्राह्म्यां स्थितौ तु पितरं वटमूलवासं
संस्मारयन्तमथलन्तमनूदितं मे ॥ १३ ॥

यस्याधुनापि रमणी रमणीयभावा
गिर्वाणलोडपृतना शुभवृत्तिरुपा ।
संशोभते शिरसि नापि मनोजगन्ध-

स्तत्तादृशं गृह्णामप्यधिपं यतीनाम् ॥ १४ ॥

वन्दारुलोकवरदं नरदन्तिनोऽपि

मन्त्रेश्वरस्य मडतो गुरुतां वलन्तम् ।

मन्दारवृक्षमिव सर्वजनस्य पाद-

स्थायां श्रितस्य परितापमपाडरन्तम् ॥ १५ ॥

यस्तन्त्रवार्तिकमनेकविचित्रयुक्ति-

संशोभितं निगमज्जवनमाततान ।

भुस्य तस्य भुधसंलतिसंस्तुतस्य

वेषान्तरं तु निगमानतवयो विचारि ॥ १६ ॥

वेदशीर्षथयसारसङ्ग्रहं पञ्चरत्नमरुणायलस्य यः ।

गुप्तमल्पमपि सर्वतोभुषं सूत्रभूतमनोद्विभं गुरुम् ॥ १७ ॥

देववाचि सुतरामशिक्षितं काव्यगन्धरुडितं य यद्यपि ।

ग्रन्थकमणिं तथाऽपि सस्फुरद्भाषितानुचरभावसञ्चयम् ॥ १८ ॥

लोकमातृकुचदुग्धपायिनश्शङ्करस्तवकृतो मडाकवेः ।

द्राविडद्विजशिशोर्नटद्विरो भूमिकान्तरमपारमेधसम् ॥ १९ ॥

भूतले त्विड तृतीयमुद्भवं क्रौञ्चभूमिधररन्ध्रकारिणः ।

ब्रह्मनिष्ठितदशाप्रदर्शनाद्युक्तिवाद्यतिमिरस्य शान्तये ॥ २० ॥

कुम्भयोनिमुभमौनिपूजिते द्राविडे वयसि विश्रुतं कविम् ।

दृष्टवन्तमजरं परं मडः डेवलं धिषणया गुरुं विना ॥ २१ ॥

बालकेऽपि जडगोपकेऽपि व वानरेऽपि शुनि वा भलेऽपि वा ।

पण्डितेऽपि पदसंश्रितेऽपि वा पक्षपातरुडितं समेक्षणम् ॥ २२ ॥

शक्तिमन्तमपि शान्तिसंयुतं भाक्तिमन्तमपि भेदवर्जितम् ।

वीतरागमपि लोकवत्सलं देवतांशमपि नम्रयेष्टितम् ॥ २३ ॥

अेष यामि पितुरन्तिकं ममान्वेषणं तु न विधीयतामिति ।

संवलिष्य गृह्तो विनिर्गतं शोणशैलयरणं समागतम् ॥ २४ ॥

ईदृशं गुणगणैरभिरामं प्रश्रयेण रमणं भगवन्तम् ।

सिद्धलोकमडिमानमपारं पृथवानमृतनाथयतीन्द्रः ॥ २५ ॥

आड तं स भगवानगवासी सिद्धलोकमडिमा तु दुरुडः ।

स तामन्वेषते पोतः कपिः स्वामिव मातरम् ॥ ३ ॥

जयति स भगवान्रमणो वाङ्मतिराचार्यगणपतिर्जयति ।

अस्य य वाणी भगवद् - रमणीयार्थानुवर्तिनी जयति ॥ ४ ॥

—कपालि शास्त्री

॥ श्रीरमणाञ्जलीः ॥

अरुणोद्भितटे दिशो वसानं

परितः पुण्यभुवः पुनः पुनानम् ।

रमणाप्यामडो मडो विशेषं

जयति ध्वान्तडरं नरात्मवेषम् ॥ १ ॥

यरितेन नरानरेषु तुल्यं

मडसां पुञ्जमिदं विदाममूल्यम् ।

दुरितापडमाश्रितेषु भास्वत्-

करुणामूर्तिवरं मडर्षिमाडुः ॥ २ ॥

ज्वलितेन तपःप्रभावलूभा

कबलिङ्कृत्य जगद्धिडस्य धाम्ना ।

विलसन् भगवान् मडर्षिरस्म-

त्परमाथार्थपुमान् डरत्वधं नः ॥ ३ ॥

प्रथमं पुरुषं तमीशमेडे

पुरुषाणां विदुरुत्तमं तथाऽन्ये ।

सरसीजभवाडमडलाना-

मपरे मध्यमामनन्ति सन्तः ॥ ४ ॥

पुरुषत्रियतेऽपि भासमानं

यमडन्धिमलिनो न वेद जन्तुः ।

अजडत्तमप्राडमेष नृणां

निजवृत्तेन निदर्शनाय भाति ॥ ५ ॥

मृदुलो डसितेन मन्दमन्दं

दुरवेक्षः प्रबलो दृशा ज्वलन्त्या ।

विपुलो दृदयेन विश्वभोङ्कत्रा

गडनो मौनगृहितया य वृत्त्या ॥ ६ ॥

गुरुराट् किमु शङ्करोऽयमन्यः
किमु वा शङ्करसम्भवः कुमारः ।
किमु कुण्डिनजः स अवेव बालः
किमु वा संलृतशक्तिरेष शम्भुः ॥ ७ ॥

बहुधेति विकल्पनाय विदुभि
र्बहुभागतव मौनिनो विलाशः ।
लृद्येषु तु नः सदाऽविकल्पं
रमण त्वं रमसे गुरो गुरुणाम् ॥ ८ ॥

औपख्यन्तसिद्धैरेतैर्बन्धं नीतः स्तवाञ्जलिः ।
उपडारायतामेष मदर्षियरणाञ्जयोः ॥ १ ॥
गुणोऽत्र रमणे भक्तिः कृतवित्त य शाश्वती ।
रम्यो रमणानाम्नोऽयं ध्वनिश्च लृद्यद्गमः ॥ २ ॥
मदर्षेर्भौनिराजस्य यशोगानमलङ्कृतिः ।
तद्यं ध्वन्यङ्कुरगुणैरेवं नवोज्ज्वलः ॥ ३ ॥
रमणस्य पदाभोजस्मरणं लृद्यद्गमम् ।
धक्षुभाएऽरसास्वादे को वा भृतिमपेक्षताम् ॥ ४ ॥
अयं रमणपादाब्जकिङ्करस्यापि किङ्कृता ।
काव्यकण्ठमुनेरन्तेवासिना वाग्विलासिना ॥ ५ ॥
रमणाङ्घ्रिसरोजतसरसज्ञेन कपालिना ।
भारद्वाजेन भक्तेन रथितो रमणाञ्जलिः ॥ ६ ॥

Encoded and proofread byDPD

---

pdf was typeset on January 21, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

